

fig paa at give en ny Definition paa Betleri, og det blev ogsaa af det ærede Medlem, jeg før nævnte (Klein), nævnt, hvorfor man ikke godt kan gøre det. Det er den ene Ting. Den anden Ting er, at dette Forhold vil ramme noget, der ikke falder ind under Begrebet Betleri. Der maa nærmest siges at være Tale om fattige, der komme til Kommunens Beboere efter en Slags Af-tale, paa Steder, hvor de ere vante til at modtage deres Gaver, og skal det kaldes Betleri, kommer virkelig altfor meget ind under dette Begreb. For saa vidt der er freddet ind mod slikt, har det i alt Fald været af en Fejltagelse; det bør ikke ske, og det kan man vel ogsaa nok afværge. Dertil kommer, at det ogsaa vilde være en ligefrem Ubillighed. Nu siger man, og det er blevet sagt, at Befolkningen kender de Love, der ere blevne vedtagne. Jeg beder Dem nu betænke, hvorledes det, hvis denne Bestemmelse vedtages, vil komme til at je ud for de fattige. Vi kunne her tage et Eksempel, som alle kunne sætte sig ind i i et Øjeblik. Lad os sige, at den fattige bor herst ude paa Vesterbro eller paa Stikket mellem Vesterbrogade og Frederiksberg Allee. Den vedkommende fattige kan saa uden at gøre sig skyldig i Betleri henvende sig til Familier, der bo i Kjøbenhavn — den ene Side ligger jo i Kjøbenhavn — men hvis den vedkommende fattige henvender sig til dem, der bo i Frederiksberg Allee, er det Betleri. Det gaar virkelig ikke an at komme ind paa det og jeg vil uægtelig tilraade, at man frafalder det Forslag. Jeg tror, at det i Virkeligheden vil kunne komme til at volde praktiske Vanskeligheder. — Vædringsforslag under Nr. 22 har jeg ikke noget at indvende imod; kun vil jeg gøre opmærksom paa, at jeg skønner ikke rettere, end at der maa staa „Justitsministeren“ og ikke „Indenrigsministeren“. Den ærede Ordfører kan have ladet sig forlede af, at naar der er Tale om det økonomiske Fællesskab, skal maasse Indenrigsministerens Samtykke være til Stede, men det, her nærmest er Tale om, er det administrative Fællesskab i Tvangsarbejdsanstalterne, altsaa et Forhold, der hører under Justitsministeren. Det har imidlertid ikke saa meget at sige. — Vædringsforslaget under Nr. 23 har jeg ikke noget at bemærke til. — Jeg kommer dernæst til Vædringsforslagene under Nr. 24, 25 og 26, som alle ere stillede til § 34. Det er et af de vanskelige og mest aktuelle Spørgsmaal paa hele Fattigmateriens Omraade, der her er Tale om at afgøre. Det handler om Eftergivelse af Fattigunderstøttelse. Nu kan det vistnok ikke være glemt af ærede Medlem-

mer her, at jeg adskillige Gange har udtalt mig, og med ikke saa ringe Styrke, for, at det ene naturlige er, at den Myndighed, der giver Fattigunderstøttelsen, ogsaa eftergiver den. Jeg har hævdet og vel ogsaa bidraget til, at den Anstuelse er trængt igennem og har fæstnet sig, at Kommunalbestyrelserne have en saadan Myndighed. Jeg vil altsaa i og for sig finde det naturligt og heldigt, at man bliver staaende ved dette Forhold, saaledes som det er. Men vil man røre ved det, benægter jeg ikke, at man kan gøre det. Jeg benægter ikke, at Lovgivningsmagten her kan give en nærmere Bestemmelse om, hvorledes Forholdet skal ordnes, men saa maa man ogsaa give ganske sikre Bestemmelser. Saa een Gang at ville hævede, at Kommunalbestyrelsen skal beholde fuld Frihed og paa den anden Side at ville bestemme, at hvis den ikke benytter sine Rettigheder, saa skal til den Tid det og det ske, det forekommer mig ikke, at der er saa god Mening i. Altsaa siger jeg: skal jeg tilraade noget af Vædringsforslagene her, maa det være Vædringsforslaget under Nr. 26, som gaar ud paa, at Eftergivelsen af Fattigunderstøttelsen kun kan finde Sted, saafremt der er forløbet mindst 5 Aar, og at den skal finde Sted under nærmere betegnede Vilkaar. Det er en Bestemmelse, om hvilken man kan sige, at der i Virkeligheden gøres op med dette Forhold. Som det nu er ordnet, har Sagen naturligvis sine lyse Sider; men den har ogsaa sine meget store Skyggesider. Det er vel bekendt, at der klages over, at nogle Steder vil man ikke benytte Bestemmelsen om at eftergive Fattigunderstøttelse; men der er ogsaa klaget over, at andre Steder gør man det paa en Maade, som ikke er ganske overensstemmende med, hvad man ønsker. Hvis man hvert Aar giver Fattighjælp og hvert Aar eftergiver den, er det næppe den Maade, man har tænkt sig den kommunale Myndighed benyttet paa. Derfor mener jeg, at skal man ind paa en Ordning af dette Forhold, maa man kræve en fast Ordning, og den vil Vædringsforslaget under Nr. 26 give. Jeg antager, at jeg herefter, ogsaa da Tiden er noget fremrykket, kan undlade at udtale mig om Vædringsforslagene under Nr. 24 og 25. — Vædringsforslag under Nr. 27 til § 39 skal jeg ikke have noget at erindre imod. Om Forsladselse! vi have vist allerede omtalt det Vædringsforslag, som Forslaget slutter sig til; det er kun en Redaktion og gaar ud paa, at de af Fattigbestyrelsen udnævnte Tilsyns-Mænd og -Kvinder skulle deltage i visse Forretninger. Det er en Selvfølge, naar det første omtalte Forslag er vedtaget. — Vædringsfor-